

‘Ik ga weg, nu of nooit, dacht ik, en ik beseft: het leven is niet oneindig’

Tessa de Loo (65)

Op 3 november verschijnt haar nieuwe roman ‘Verraad me niet’

Tijd van leven

Wat ervoer u als een goede tijd?

‘De begintijd met mijn zontje, toen ik nog op Texel woonde en we eindeloos door de slufteer zwierven en op het strand hutten van drijfhout bouwden: een sterke zintuiglijke ervaring van tijdloosheid. Maar het was ook een fantastische tijd toen positief werd gereageerd op mijn eerste verhaal. Ik was altijd onzeker over welk beroep ik wilde uitoefenen, dus studeerde ik Nederlands zonder veel motivatie. Het schrijven is als het ware vanzelf gekomen, dat heeft zichzelf een weg gebaan en daarna ervoer ik een ongelooflijke rust.’

U woont in Portugal,ervaart u de tijd daar anders dan in Nederland?

‘Ja, hoewel ik niet wil vervallen in het cliché dat het in alle zuidelijke landen een en al *dolce far niente* is. Ik woon in een dorpje in de heuvels, in mijn tuin staat een oude johannesbroodboom en als ik daar in mijn hangmat lig, voelt het alsof ik in een andere eeuw ben. En als ik schrijf (ik werk vier uur per dag), dan ben ik zo geconcentreerd bezig dat het lijkt of er geen tijd bestaat. Daarnaast bevind ik me tijdens het schrijven ook nog in een fictieve tijd: die van mijn personages. Als ik op bezoek ben in Amsterdam valt me altijd op hoe snel de tijd daar gaat door de volle agenda’s en de overvloed aan stimuli.’

Wat vond u een nare tijd?

‘Mijn studententijd was vreselijk, ik werd lid van een studentenvereniging en mijn groentijd was heel heftig. Toen ik ’m volbracht had, heb ik de vereniging meteen vaarwel gezegd. Ik wilde op mijn achttiende heel graag het huis uit: ik stond te popelen om de wereld in te trekken, maar niet op die manier. Het was een te moeilijke overgang: in mijn eentje wonen en in een enorm tempo college volgen. Ik redde dat absoluut niet en ben twee jaar later het huwelijk in gevlucht. Later heb ik mijn studie wel voortgezet, maar vanuit een andere situatie.’

Hoe doorstaat u de tand des tijds?

‘Ergens in je leven is er een moment waarop je je realiseert dat je de top van je verwachtingen hebt bereikt en het langzaam minder wordt. Dan moet je die verwachtingen gaan bijstellen. Een vreemd moment, je kunt moeilijk aanwijzen wanneer dat plaatsvindt. Misschien kwam dat punt wel toen ik besloot in Portugal te gaan wonen. Ik was rond de 45, was in een voorspelbaar levensritme beland en vroeg me af: wil ik dit nu voor de rest van mijn leven? Toen kwam er langzaam een hard “nee” in me los: ik ga weg, nu of nooit. En ik beseftte: het leven is niet oneindig.’

door Caroline Buijs foto Bert Nienhuis

